

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

rum, quas Regula labori manuum destinat, ea proprie observari amplius dici non potest. Est novum & forte bonum, sed non S. Benedicti institutum.

*Reg. c. 48.
Hist. lib.
XXXI.
§. 15.*

§. XXIII.

Illud quoque Monasteriorum laudibus accedit, quod in iis Cæremoniæ maiore sollicitudine fuerint servatæ; sunt enim subsidium non leve, quo Deus veram Religionem per omnia tempora propagari & custodiri voluit, quia, ut nos S. Scriptura docet, sensibilia Fidei testimonia sunt. Festorum Natalis Domini & Resurrectionis Solemnitas in perpetuum homines, etiam rudissimos, admonebunt, Jesum Christum pro Salute nostra natum, mortuum, & a mortuis resurrexisse. Dum Christiani in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti baptizabunt, Fidem Trinitatis confitebuntur, dumque Missa celebrabitur, publicum testimonium pro veritate Evcharistiæ dabitur. Quoties formulas orandi adhibemus, toties fidem in materia de Gratia profiteamur, quod S. Augustinus luculenter

Cæremoniæ.

Deut. 6. 20.

ter

ter demonstravit. Psalmidia & Lectiones, quibus officium Ecclesiasticum constat, Clericos compellit ad Sacras Scripturas conservandas, & ad linguam discendam, in qua publice recitantur, ex quo illa vulgaris esse desiit. Nihilque magis exploratum, quam nos soli Religioni in acceptis referre, quod linguarum exoletarum & mortuarum scientiam retinuerimus. Hujus rei testis est Africa, ubi hodie latina lingua omnino ignoratur, quamvis S. Augustini ætate in illis provinciis hoc idiomate Afri perinde ac Itali uterentur. Igitur Divinæ Providentiæ beneficium est, quod Religionis Reverentia effecerit, ne veteres Linguas abjiceremus, sine quibus primævos S. Scripturæ codices & antiquorum Scriptorum libros amisisset, nesciremusque, an fidæ satis sint Versiones, quæ ad nos pervenerunt.

Præterea servando Ritus & Cæremonias cavetur, ne res novæ irrepant; contra has enim publice reclamant, saltem Præscriptionem impediunt, nosque immemores esse non sinunt,

nunt, quam eximii Cultores Religio-
nis veteres Christiani fuerint. Ita tem-
pore Septuagesimæ monemur, bonis
operibus appropinquant Quadagesi-
mæ præludere. Impositio cinerum
nobis illius pœnitentiæ figuram refe-
runt, quam veteres subibant. Ex to-
tius Quadagesimæ officiis Divinis
discimus, quanta cura catechumeni ad
Baptismum, & pœnites ad reci-
piendam Absolutionem fuerint præ-
parati. Consuetudo hodierna matu-
rius recitandi Vesperas nobis expro-
brat, quod non amplius cum antiquis
Christianis usque ad solis occasum je-
junemus. Tandem in officio Sabba-
ti Sancti vestigia videmus, olim tota
nocte Resurrectionis Domini piissime
fuisse vigilatum. Si huiusmodi Ritus
aboliti fuissent, ignoraremus veterum
Christianorum fervorem, qui nos fa-
lutari pudore confundit. Nec est de-
sperandum, forte Ecclesiam, feliciore
ævo succedente, sanctissimos Ritus
postliminio aliquando reducturam.

Primi Auctores, qui de Cæremo-
niis veræ Religionis Tractatus scri-
pserunt,

pferunt, in illis sæculis, de quibus dissero, vivebant, cunctique testatum faciunt, eas esse in Ecclesia antiquissimas, & si ipsorum ætate quidquam novi fuit introductum, id diligenter notant. Cæremoniis sensus Mysticos tribuunt, quos examini subicere cuilibet licet; sed saltem illud extra dubium ponitur, has Cæremonias, quarum rationem nobis reddunt, ipsorum tempore in Ecclesia viguisse. In eorum librorum maxima, ut arbitror, utilitas posita est. Ceterum, amice Lector, in primis sex sæculis Cæremoniarum nostrarum saltem præcipuarum rationem & causas a me adnotatas observaveris.

§. XXIV.

Tandem mediæ ætatis Sæcula suos habuerunt Apostolos, & quidem Monachos, qui novas Ecclesias in Partibus Infidelium fundarunt, suoque rigarunt sanguine. Primo loco ponendos censeo S. Augustinum in Anglia, ejusque Socios a S. Gregorio missos, qui licet vita privati non fuerint, Martyrii tamen meritum adepti sunt, cum singu-

Hist. lib.
XXXVI.
§. I. 40.